

smaalo noget tvungent. „Nu gaar De i Deres Iver for vidt, min gode Mand!“

„Aldeles ikke! Man behøver blot at tage et af de større tyske Børsblade i Haanden og gennemgaa Kurslisterne for at overbevises om, hvor store Interesser den tyske Kapital har hos os, og hvoraarvaagent der holdes Øje med dem. Det slog mig virkelig „med Forfærdelse“, da jeg nylig langt nede i Tyskland saae en Avis med daglige Noteringer fra selv de mindste jyske Aktieselskaber og Sparekasseforretninger. Det er den Slags Ting, der vækker til Eftertanke.“

„Tænk, — skulde det virkelig være kommen saa vidt,“ sagde Præsten efter en lille Tavshed, der skulde gælde for en Indrømmelse af, at dette var en Sag, som visselig fortjente den alvorligste Paaagtning af rette Vedkommende. „De mener med andre Ord, at det danske Folk ogsaa materielt lever paa affældige Dogmer og Forestillinger, der lammer dets Kraft. Ja, det kan jo være! Maa-ske der virkelig jævnsides med Kampen for aandelig Frigørelse herhjemme maa gaa en Stræben efter at fremme vor økonomiske Udvikling. Det er jo i Grunden en meget smuk Tanke. Og i saa Fald nytter det ganske vist ikke at bede om Barmhertighed. — Jeg er i det hele ikke bange for at faa luftet ud. Hvad der ikke længer kan tjene Livet, maa vi ofre, hvor kært det saa er blevet os. Og forresten, — vi maa trøste os med, at ingen Omvæltning, hvor voldsom den end kan synes, vil formaa at rokke ved de egenlige Livsværdier. Jeg vil slet ikke tale om, at vi jo under en Dampens Rædselsperiode vedbliver at være Vorherres Børn — enten vi saa vil anerkende Paterniteten eller ikke — men ogsaa alle vore andre dybere Følelser bliver jo upaavirket af al ydre Omskifte-